

La tria

per Andreu Loncà

FARSA AL PARADÍS

Totes les vegades que he fet cap al paradís n'he sortit despenjat. (En el paradís sempre hi bufa una brisa suau entre els arbres). Quan els en lleixo trossets, un any rere l'altre, a les meues alumnes, que amb grans escarafalls no en volen saber res, em succeeix a l'inrevés de quan explico els programes circulars que han ordenat els legisladors pedagògics: hi trobo nous matisos. Hi assaborixo sabors inconneguts. Ara mateix, mirant les primeres fulles de la tardor com cauen vaiverejant, em trobo com un impostor al paradís. Aquest altre dia vaig saltar la tanca i m'hi vaig endinsar. A penes hi vaig veure ningú, al paradís. Em vaig adonar de seguida que no és un lloc que agradi naturalment als humans, malgrat tot el que xerren i clamen. Sospiro que els agrada el soroll, la lluentor de l'or i les petiteses. El paradís era desert. No hi havia ni Déu. Bé, vagament vaig intuir que Déu hi passejava sempre d'esquena. Borrós, cabell llarg i llunyà. Però tornem-hi: hi vaig ser, al paradís. I no et pensis, lector, sobretot el que hi abundava era el vent, les fonts, els arbres immensos i, a boca fosca, la llum tènue dels estels i alguna lluminària d'un àngel volador. No es necessita gaire per ser al paradís per més que els capitalistes frenètics s'afanyin a contradir-me: n'hi ha prou amb uns arbres frondosos, amb una mica de brogit del vent i un Déu rodant pels camins, sense gaire pressa. De la fruita de pi-nyol, més val que no en parlem. I per què t'he d'enganyar? no fotre brot sinó el que teu esperit comogui. Fantasiejos. La música del vent. Aigua clara; una ullada de sol; un nuvolet esfilagarsat que passa pel cel net. M'hi vaig estirar una llarga estona. No em calia res: ni llibres ni diaris ni pràcticament música. Ni política. I vaig imaginar-me la dona que estimo. I ja la tenim armada! Amb la dona que estimes apareix el desig. I ja em veus, lector, anant darrera la meua Beatrice. L'amable dona sàvia, suau, toveta i fina. I ja s'ha acabat el paradís. A més a més, Déu té una nova febre: vol que omplim una grella per a un programa informàtic. No sé què de les dedicacions horàries de l'Edèn. Es veu que fa poc li han instal·lat internet, a Déu. I va de corcoll amb les aplicacions i les xarxes socials. Ja començo a enyorar les tardes que m'estirava sota els arbres.

**BOSC DE RIBERA
DE LA MITJANA
DE LLEIDA,
FOTOGRAFIA DE
MIKEL ARISTREGI**